

GELECEK BİLGİLER

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 06.04.2014 tarihli (236.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin vesselatu vesselam alâ Resûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in bize nasihatlerini ve bizim namımıza bıraktığı mirası nasıl algıladığımızı tekrar düşünmek zorunda olduğumuzu zannediyorum. Bu sözümü tekrar düşünmek zorundayız: "Nasıl algılıyoruz Peygamber'imizin sözlerini?" Bir açılım üzerinden değerlendirelim isterseniz: Bir Müslüman olarak Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in "gelecekte şöyle olacak" diye yapmış olduğu ikazı "hava durumu yarın şöyle olacak" diye haber bülteninde kulaklarımıza gelen bir bilgi ile karşılaştıralım. "Önümüzdeki on sene zarfında dünya şu şekilde kurak olacak" diye haberler çıkarıyorlar. "İşte su azalacak, filan kara parçası şöyle olacak, nehirler böyle olacak" diye bilgiler çıkarıyorlar. Bunları haber kanallarından dinliyoruz. Bu bizim zihnimizde bir yer ediyor. Peygamber aleyhisselam Efendimiz de "Ümmet'inin geleceğinde şöyle şöyle olaylar olacak" diyor. Bu da zihnimizde yer ediyor çünkü dinliyoruz. Vaazlarda dinliyoruz, belki kendimiz kitaplardan okuyoruz.

Haber bültenlerinde dinlediğimiz mühendislik laflarıyla, hadis kitaplarında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden duyduğumuz vahiy sözleri arasında karşılaştırma yapalım: "Bir belediye planlaması yapılacakmış bu yörede" diye bir dedikodu çıkıyor. Oradaki arsaların fiyatları ya iki katına çıkıyor ya fiyatı düşüyor. Bir dedikodu nihayet: "Belediye buradan yol geçirecekmış." Alacağı olmayan da oradan gidip arsa alıyor, satmaya niyeti olmayan da arsanın üstünden yol geçer korkusuyla arsasını hemen satmaya çalışıyor. Demek ki; birisi bir dedikodu, bir söz üretiyor; belediye başkanı buradan geçerken "yahu buraya bir yol vuralım demişmiş" yüzlerce arsa kat kat fiyatlanıyor. Bir etki altında oluyoruz demek ki. Karşılaştırmayı yapacağımız nokta bu. Peygamber aleyhisselam Efendimiz de Allah adına konuşuyor: "böyle olacak" diyor. Arsalarımız fiyatlanıyor mu? Zihinlerimiz çalkalanıyor mu? "Evet, dediye Peygamber ne kadar doğru söylemiştir muhakkak." diye teslimiyet gösteriyoruz; mü'miniz elhamdülillah. Bu kadarını kastetmiyorum çünkü ben de "filan yerden yol geçecekmiş, oraya havaalanı yapılacakmış" dediklerinde "yahu oradaki arsalar ne fiyatlanmıştır şimdi" diyorum ben de. O kadar zaten etkileniyorum ama orada arsası olan birisi kadar etkilenmiyorum. "Ha! Demek havaalanı yapılacak, yol yapılacakmış; o arsalar şimdi pahalıdır. Vay be!" deyip işime devam ediyorum. Çok da etkilenmiyorum. "Zengin malı, fakiri niye yorsun?" diye düşünüyorum.

Biraz sonra Peygamber aleyhisselatu vesselam Efendimiz'in hadis-i şeriflerini okuyacağız ve bu hadis-i şerifleri duyduktan sonra Müslümanlığımızı, Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in üzerimizdeki etkisini, "O deyince kulağımızdan girip nerelere gidiyor bu söz?" sorusunu kendi kendimize soralım. Birbirimizin ne kadar Müslüman olduğunu test etmeye hakkımız yok. "Şu kadar imanınız var" diye birbirimizin doktoru olamayız. Allah hepimizin imanını bilir. Biz de bir şeyler biliriz kendi hakkımızda.

Örneğimizi tekrar canlandırmak istiyorum: “Belediye filan yere yol yapacaktı, filan vadinin kenarında da havaalanı olacakmış” deyince oradaki arsaların sahipleriyle hiç orayla ilgisi olmayan birisinin o arsaları üzerinde hesabı nasıl? Nasıl, ikisi arasında fark var! Bunu tahayyül edelim. Ondan sonra da Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in “filan zamanda filan şey olacak” türündeki bir hadis-i şerif kulaklarımıza geldiğinde biz “o havaalanı yapılacak, yol yapılacak yerin kenarında arsası olan biri” gibi mi hissediyoruz bu hadisi, yoksa “Ha! demek ki oraya havaalanı yapılacakmış, yol da geçecekmiş. Zengin malı banane! Orada arsam mı var?” şeklinde mi karşılıyoruz? Birbirimize bilgi verip “ben bu şekilde karşıladım bu hadis-i şerifi” diye birbirimizin noteri olacak halimiz yok. Herkes Rabb’i, imanı ve Peygamber’iyle baş başa kalsın.

Bugün yaşadığımız dünyada Müslümanlar olarak tam anlamıyla bir kaos yaşıyoruz. Bir köşeyi açıyorsun o köşede Müslümanlar bombalanıyorlar, öbür köşeyi kaldırılıyorsun Müslümanlar birbirinin gırtlığını sıkışlar; başka bir köşeyi kaldırılıyorsun Müslümanlar ekmek peynir gibi faiz yiyorlar başka bir köşeyi kaldırılıyorsun fuhuş diz boyu olmuş. Müslüman diyarı mı kâfir diyarı mı belli olmuyor. Yukarıdan, şöyle mümkün olsa da uzaydan bütün Müslümanların yaşadığı şehirlere baksak ya cehennem gibi ya da cehenneme sürüklenmiş şehirler gibi bir görüntüyle karşılaşacağız. Hâlbuki biz asırlar öncesinden bu bilgileri bize veren Peygamber aleyhisselamın Ümmet’iyiz. Ama daha önce bu bilgileri camilerde dinlerken “benim arsamın kenarından geçen bir yol değildi” diye dinlediğimiz için “filan yerde niye bu bombalar patlıyor” diye tereddüt ediyoruz. Olup bitenler, başımıza gelenler bizi etkilemiyor. Filan haber bülteninde çıkan bir haber bülteni üzerimize on etki yapıyorsa Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in hadis-i şerifi üç-beş etki yapıyor. Hadisleri, Peygamber aleyhisselatu vesselamın bize aktardığı bilgilerin etkisini, bir haber bülteninin etkisinin de altına düşürdük. Düşürdüğümüz için de bu kaos, hacminden fazla bizi etkiliyor.

Bu sebeple kardeşlerim, şimdi burada üç-dört hadis-i şerifi mütalaa edeceğiz. Bu hadis-i şeriflerin muhtevası, düşünce konumuz olsun istiyoruz ama Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Ebu Hureyre’ye konuştuğu kadar Ebu Hureyre’nin iman ettiği imanla iman etmiş herkese de konuşmuştur. Bir hadis-i şerif dinlemenin Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem iman etmek olduğunu ama bunun bizim arsamızın üzerinden geçen bir yolu tarif ettiğini bilerek dinlememizin şart olduğunu söylüyoruz.

Biz, Peygamber aleyhisselamı çok duygusal şeyler anlatan, cennetten-cehennemden bahseden bir hoca efendi gibi gördüğümüz sürece bunun anlamı şudur: Başkalarının arsasının üzerinde yapılacak bir yolu, havaalanını tarif ediyor demek ki. Ebu Hureyre’nin, Enes ibni Malik’in, Aişe’nin, Sevde’nin arsaları üzerindeki yolları tarif etmiş hep. Bizim, bizim arsalarla yakın bir yerden geçmiyor o yol. Hâlbuki Ebu Hureyre radiyallahu anın arsasının üzerindeki yolu da tarif etmişti, o yolun kenarında bizim de arsamız var. Elimizdeki tapudan haberimiz yok. Arsamızın nerede olduğunu da bilmiyoruz. Yeniden bu şuuru kazanmak, çocuklarımıza “Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz beş yüz yetmiş bir yılında doğdu.” demeden önce niye doğduğunu izah etmek zorundayız. Peygamber aleyhisselamın doğumuyla, ölümüyle değil hayatıyla ilgilenmek zorundayız. Onun doğumuyla ilgili tören yapmayan ashabin niye hiçbir defa olsun Sevgili Peygamber’imizin doğum günüdür diye bir fakire bir sadaka vermediklerini yüz kere daha düşünmek zorundayız.

“Deccal” denen bir afetten bahsettiği zaman aleyhissalatu vesselam Efendimiz -ki o bilgi bizde de var şu anda “Deccal diye bir musibet gelecek”- o hadisi bize aktaran sahabi diyor ki: “Medine sokaklarında dolaşırken geri dönüp “burada mıdır Deccal” diye bir bakasım geldi” diyor. İman bu işte! Hâlbuki Deccal kıyamet alametlerinden biri olarak gelecek. E Peygamber aleyhisselamın sağlığında kıyametin kopması mümkün değil bunu biliyor sahabi. Peygamber’in Deccal bilgisine o şekilde arsasının üzerinden geçen bir yol olarak inanmış ki Deccal’ın Medine’ye Peygamber’in sağlığında gelmesi mümkün değil, bunu da bildiği halde “arkamda mı Deccal” diye dönüp bakıyor; çünkü yol arsasının üzerinden geçmiş. Şuur, bu şuurdur. Böylelerine Allah cennet vaat etti. “Razıyım onlardan” dedi. Tabutunun başına sarıklı birisini geçirip: “Buna cennet ver, Firdevs ver, Adn cenneti ver Ya Rabb’i! Âdem’den beri ne kadar mü’min varsa hepsiyle komşu et” demekle değil bu işler. Yol, arsanın neresinden geçiyor senin? Peygamber aleyhisselam konuşunca onun verdiği bilgileri nereye oturttuğuna bak. “Kiminle dirileceksin, kim sana şefaet edecek?” bunu da anlarsın zaten.

Bu sebeple kardeşlerim, bir kere daha Peygamber aleyhisselam Efendimiz’i nasıl dinliyoruz, onun nesiyle ilgileniyoruz? Doğduğu tarihle mi, dedesinin adıyla mı, amcasının adıyla mı, nesiyle ilgileniyoruz? “Ah yetim Peygamber’im, öksüz Peygamber’im” diye ağlayanlar kıyamet günü cennete mi girecekler? Ebu Talip kırk yıla yakın zaman “Ah Muhammed’im, vah Muhammed’im” diye ağladı. Onu bağrına bastı. Doyurdu, evlendirdi, korudu, muhafaza etti. Hiçbir insan bu dünyada Ebu Talip kadar Peygamber aleyhisselam Efendimiz’e şefkat gösteremez çünkü amcasıydı. Yetim ve öksüz bir çocuk olarak onu bağrına basmıştı. Böyle olduğuna Allah şahit. Böyle olduğunu binlerce sahabi gördü. İnsanlık şahit ki Ebu Talip öyle kutlu doğum haftası filan yapmadı. Hayatını feda etti.

Şib’a Vadisi’nde aç kalıp Peygamber’i aç bırakmamaya çalıştı Peygamber’imiz aleyhissalatu vesselam. Nerede Ebu Talip? Doğum, onun bahçesinde gerçekleşti üstelik. Kutlu doğum töreni yapmadı, kutlu doğumun olduğu yerdeydi o. Şimdi nerede Ebu Talip? Peygamber aleyhissalatu vesselamın doğduğuyla, öldüğüyle ilgilenmek Ebu Talip’in de yaptığı işti. Hatta ve hatta “تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ” olan adam “canım yeğenim” diye hizmetçisini gönderdi. Eli kuruyasica Ebu Leheb bile kuruyasica elleriyle Peygamber’in doğumuyla ilgilendi. İlgilenmedi diye bir şey yok. “Canım yeğenim” diye şiirler de okumuştur belki. Şeriat’ına gelince... Şeriat’ına gelince yoluna dikenler koydu ama. Cici Peygamber, güzel Peygamber; Şeriat’ı hoş değil Peygamber’in. Ebu Leheb kafası! “تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ”

Bugün Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in hadis-i şeriflerine muhtacız. Bizim derdimiz kafa yapımızı onun kafa yapısına uyarlamaktır. Kutlamalar, törenler, zambak çiçekleri dağıtmış, lokum dağıtmış maşallah, maşallah. Kıyamet günü dirilirken lokum dağıtan Müslümanlar olarak en ön saftan gidersin herhalde. Lokum dağıtmış. Ebu Talip ömrü boyunca yemeğini de verdi Peygamber aleyhisselamın. Ebu Leheb de lokum gibi bir şeyler dağıtmıştı. Şeriat’ına gelince “o başka yeğenim” demişti. Ebu Talip can verdi Peygamber için, ölmeye razı oldu. “İman et amca” deyince Mekkeli dul kadınlara tercih etti. Sonra “Ebu Talip ölümden korktu da yeğenine iman etti der kadınlar” dedi. Ama tören yapmıştı. Peygamber için canını verdi kadınların dedikodusunu veremedi. Şaşalı törenler, bandolar eşliğinde Peygamber törenleri, müzikal görüntüler karın doyurmuyor. Kafalar Peygamber’in kafası gibi mi? Geleceğe ait bilgiler, kim gibi düşünüyor? Bu soruların cevabı önemli. Bu giriş bölümünde izah ettiğimiz mantığı kardeşler, şimdi zikredeceğim hadis-i şerifler üzerinde tefekkür edelim.

Huzeyfe radiyallahu anh isimli sahabi diyor ki: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bize bir Müslüman’a kıyamet gününe kadar yetecek her şeyi öğretip gitti.” diyor. “Birileri unutmuş olabilir ama biz Peygamber aleyhisselamdanda kıyamete kadar olacak çok şeyi öğrendik” diyor. Allah ondan razı olsun. O ve diğer sahabiler pek çok öğrendiğini de bize nakletti. Ebu Davud’un rivayet ettiği bir hadis-i şerifte, bu Huzeyfe radiyallahu anhın bahsettiği “Resûlullah bize olup bitecek her şeyi öğretip gitti bu dünyadan” tarzındaki bilgilerden bir tanesi var. Bugün, senelerdir kulaklarımızın zarını patlatan haberlerdeki bomba sesleri, Ümmeti Muhammed’i yok sayan siyaset anlayışları, Ümmeti Muhammed’in dinini ve imanını kökten imha etme planları, toplum mühendisliğiyle eritilmek istenen mü’min nesil planları hepsini Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bize haber vermiş de biz arsamızın kenarından geçmediği için bu yol zannederek uzaktan dinleyivermişiz. Bakınız ne diyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem?

Buyuruyor ki: “Bir gün gelecek bütün dünya kâfirleri aç insanların bir sofraya üşüştüğü gibi üzerinize üşüşecekler.” Nasıl insanlar açken, mesela inşaatta çalışan işçiler işte öğleye kadar yoruluyorlar, iyice acıkıyorlar, öğlen de domates, peynir ne bulurlarsa bir gazetenin üzerine seriyorlar da “hadi yemeğe” denince çullanıyorlar yemeğin üzerine çünkü aç. Efendimiz aleyhisselam o sahneyi anlamamızı istiyor. “Aynen o şekilde sizi yiyip bitirmek için kâfirler üzerinize üşüşecekler.” buyuruyor. Bu sözü duyan sahabiden birisi demiş ki: “Ya Resûlullah! Bu bahsettiğiniz gün Müslümanlar’ın azınlık olduğu üç-beş kişi olduğu bir zaman mı olacak ki bütün kâfirler üzerimize üşüşecekler?” Buyurmuş ki: “Hayır! O zaman çok kalabalık olacaksınız siz ama seldeki saman çöpleri gibi olacaksınız.” Kıymetsiz yani kıymetiniz olmayacak.

Üç kişi-beş kişi azınlıklar da işte filan Hindistan’da çok azınlıklar bir köyde, inekperestler gelip çullanıyorlar. Bunu anlamanın bir manası var, zaten sahabi bunu sormuş. O köyde azınlık oluruz da biz onun için mi böyle üzerimize gelip çullanırlar? Hayır. Yirmi milyon, yirmi milyonu da Müslüman. Onun üzerine de çullanıyor. İki bin haneli bir köyde iki hanedir onun üzerine de çullanıyor kâfir. Çünkü mü’minlerin o mantıktaki kalabalıkları selin sürüklediği çöp gibi. Çer çöp nasıl selin üstünde uçar gibi çeker gider okyanusa doğru aynı şekilde mü’minler, kalabalık kitleler, büyük nüfus sahibi oldukları halde hiçbir nüfusları olamadan yaşayacaklar demek ki. Sonra buyurmuş ki: “Çünkü o zaman Allah, sizin kalbinize vehn atacak.” “Nedir vehn ya Resûlullah?” diye sormuşlar. “Dünya sevgisi ve ölüm nefreti.” buyurmuş.

İşte arsamızın kenarından geçen yolu tarif ediyor. Köyümüzün ortasında havaalanı yapılacak şimdi ve biz akşam haber bültenlerini izleyip dünyada ne oldu bittiğini anlamaya gerek kalmadan ne olup biteceğini önceden haber veren bir Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem dinledik. Tekrar bu hadis-i şerifi toparlayalım: Demek ki Ümmeti Muhammed’in bütün dünyanın saldırısına uğrayacağı bir zaman olacakmış, haber veriyor. O zaman bir azınlık olmak, üç-beş kişi olmak gibi bir sorun yok. Kalabalıklar olacakmış. Ama suyun üstünde saman çöpünün akıp gittiği kadar basit bir Müslüman nesil olacakmış ve Allah o dönemin insanlarına “vehn” diye bir hastalık verecekmiş. Bu vehn denen hastalık; dünya sevgisi ve ölümden nefretmiş. Dünya sevgisi ve ölümden nefret!

Peygamber aleyhisselam Efendimiz, başı ile dibi kopuk olan bir cümle kurmaz. Anlam bütünlüğü olmayan bir hadis yoktur. Bu hadis-i şerifi başı ile dibi arasında birleştirdiğimizde

Ümmeti Muhammed'in filan toprakta her gün bombalanan insanları, filan toprakta ahlaki sıfırlanmış nesillerin yetişiyor olması... Bu tür afet haberlerini anlamadan önce hadis-i şerif asıl sorunun Allah'ın mü'minleri cezalandırmasında olduğunu söylüyor. Bu ceza da neymiş? Mü'minler cennet için yaşadıklarını söyledikleri halde cennete gitmenin tek çaresi olan ölümden ödleri patlıyor. Çünkü dünya put haline gelmiş. Çünkü insanlar hacca giderken bile tören yapar hale gelmişler. Allah ile buluşmaya, Arafat'ta içindeki atlet ve iç çamaşırını dahi çıkarıp mahşer provası yapıp kefeni ile dirileceği günün provasını yapmak için gittiği yere bile üç, beş, on araba ile milli takım gönderir gibi konvoylar yapıp hacı uğurlamaları filan ülkede patlayan bombaların nedeni zaten. İbadetler bile şov konusu haline gelmiş.

Şu afete bakınız: Vefat ettiğinde bir katır, bir abdest ibriği, bir cübbe ve iç çamaşırından başka bir şey bırakmayan Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Ümmet'i, O'nun doğumunu anlatmak için yapılan bir toplantıya gelen bir konuşmacıya binlerce Euro veriyorlar. Müslümanlar Peygamberlerinin bir doğum hadisini dinlemek için şu kadar ücret verip salonlara giriyorlar. O Peygamber karnı doymadan bu dünyadan gitti, O'nu anlatanların karnı ve kasası doyuyor.

Zaten filan yerde patlayan bombalar önce yüreklerde patlamış bombaydı. Haccın, yol ve otel masrafı kadar hacının alacağı hediyelere yüklenmiş masrafları var. Çünkü "hacdan geldi de bir şey getirmedi" dedirtecek hali yok ya. O kadar da basit Müslüman mı? Günahlarını Mina'da, Arafat'ta bırakıp geldi, oradan çoluk çocuğuna günah işleyeceği aletler alıp getirdi. Patlayan bombalar, her taraftan gelen günlük haber bültenlerini dolduran kötü kötü sonuçlar bu işte. Bu hadis tam bin iki yüz senedir Ebu Davud'da kayıtlı. Bin iki yüz senedir yüz binlerce defa cami kürsülerinden okundu. Ama bu levha bizim arsamızın kenarından geçmeyen bir yoldaydı. Hiç bize yanaşmadı. Hep başka arsaların kenarında yapıldı. Zaten bugün filan yerdeki mü'min kardeşlerimiz, bombalar altında kıvrılırken ondan önce bizim dinlememiz gerek haber bülteni, hep yüreklerimizde dünya sevgisi nabzıyla atıyor. Şeytan bir yere bomba atıyor, bizim yüreğimize de dünya sevgisi bombaları atıyor. Şu dünyada aç yaşamış ve Aişe Anamız sallallahu aleyhi ve sellem için: "dünyadan iki gün üst üste sıcak çorba içmeden gitti" diyor.

O'nun Ümmet'i de Peygamber'inin doğduğu gün için pasta ziyafeti yapıyor. Filan yerde de Müslümanları bombalıyorlarmış. Zaten o bomba bizim camilerimizde patladı "pasta ziyafeti var altında Peygamber'in anısına". Peygamber'in anısına çiğ köfte ziyafeti yapan bir Ümmet'in kıyamet günü karnına taş bağlamış, açlığını bu şekilde ayakta tutmaya çalışmış bir Peygamber'le hangi diyalogla yüzleşeceğini çocuk bile düşünse herhalde aklı uçar. Filan yerde filan tür savaş sistemiyle helak edilmiş nesiller, bu tarafta da aslında kalın kalın otellerde Peygamber doğumu kutlayan nesiller helak olmuş. Sünnet kelimesi sadece çocuklara yapılan bir ameliyatın adı haline geldikten sonra Bağdat bombalanmış, Şam yerle bir edilmiş... Zaten o Şam bizim yüreğimizdi. Zaten yuvalarımız, evlerimiz hep Bağdat oldu, Şam oldu. Bugün asla biz bu kaos ortamında hayali bir şeyle karşılaşmadık kardeşler. Sanki görür gibi sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bunları bize haber vermişti.

Bütün sorun dünyayı fani, geçici bildiğimiz halde putlaştırıp Kâbe gibi yüreğimize sindirmekten kaynaklanıyor. Putperestiyle, Yahudi'siyle, Hıristiyan'ıyla, Komünist'iyile bütün dünya Müslüman nesilleri imha etmek için çullanırken soframıza aslında biz onlara davetiye

çıkardık. Çünkü Allah, dünyanın kalplerimizde cennet kadar kıymetli hale geldiğini, haccı bile lüks otelde yaptıktan sonra iyi hac olur diye düşündükten sonra biz, açlık edebiyatı yaptık. Ama bir kızın gelinliğine o açlık edebiyatı yaptığımız yöredeki bin kızın tesettürünü sağlayacak kadar masraf yaptığımızı Allah gördüğü için... Bu güya ideallerimizle realitemiz arasındaki zıt görüntüden dolayı Allah kalplerimize vehn attığı için, bu vehn de “cennete hasret ama gitmek istemiyor” böyle çarpık bir Müslüman türü icat ettiği için biz arsamızın ortasından geçen bu yolu bizimle ilgili görmediğimiz için başımıza bu felaketler geldi. Cennet cennet ama ölmek şartıyla. Cennete gitmek istiyor çok güzel. Hem de Hazreti Hüseyin’inin kenarında bir yerde olacak. Hazreti Ömer’e de yakın olacak. Öyle cennetin her yerine de gitmez. Ama ölmekten dünyadan ayrılmak da yok. Biz cennete gitmeyeceğiz adeta cennet bize gelecek. Bu çarpık idraki şeytan bile gülerken karşıyordur. Böyle bir idrake melekler nasıl inanır ki?

Bugün kardeşlerim, yüzlerce Müslüman üç-beş kedi kadar kıymet etmeyecek şekilde öldürülüyor. Ama bu “aman Allah’ım nerden çıktı” diyeceğimiz bir afet değil. İmam Buhari’nin Sahih’i bin iki yüz sene önce yazılmış. Bin iki yüz sene önce yazılmış Buhari Sahih’inde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi film olarak göstermedi o kadar. Zaten bugünkü ölüm kalım sahnelerini haber veriyor. Buhari’nin yedi bin altmış ikinci hadisinde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ölüm ve öldürmenin sıradan bir şey haline gelmedikçe kıyametin kopmayacağını söylüyor. Tıp ölüme karşı binlerce tedbir almış, hastalıkları imha ediyor. Kansere bile ilaç bulunmuş, verem iyileştirilmiş. Ama ölüm insanların kendi elleriyle, hastalığı, afeti, belayı aratmayacak kadar yoğun hale getirilmiş. Her şey bu yol bizim arsamızın kenarından mı geçiyordu, bu havaalanı yapıldığında bizim köyün tarla fiyatları artacak mı anlayışından kaynaklanıyor. Bizi, kafalarımızı, beyinlerimizi bugünlere hazırlamış Peygamber aleyhisselam efendimiz aslında. Biz bunlarla durup dururken karşılaşmadık. Ama yolun nerden geçtiğini bilmediğimiz için aslında bile bile bu tuzağa düştük.

Kardeşlerim,

Yine Müslim’in rivayet ettiği bir hadisi şerifte Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Ümmet’inin başına gelecek felaketlerden söz ederken bizi ikaz etmek için tembih etmek için dikkat edeceğimiz ana noktaların ne olacağını ikaz etmek için buyuruyor ki: “Kıyamet gelmeden önce insanların iman bilgisi azalacak. İmana dair bilgi azaldıkça da zina yayılacak.” Zaten zina yayılınca ne olacağını hepimiz biliyoruz.

Değerli Kardeşlerim,

Zinanın yayılması, okul bahçelerinin evlilik kararlarının verildiği yerler haline gelmesi etkilemiyorsa bir ümmeti filan toprakta çocuklar okula giderken atılan bir bombada yirmi tane okul çocuğu ölmüş haberinin de bizi etkileme hakkı yok demektir.

Kardeşlerim,

Tirmizi’nin rivayet ettiği bir hadisi şerifi bir bilgi olarak mı, arsamızın tam ortasından geçen bir yol olarak mı, bizim köyün tam ortasına yapılmış bir havaalanı bilgisi olarak mı algılayacağız? Herkesin imanı ile ilgilidir, yönlendirmek istemiyorum. Ama evlerimizde kahvaltıya oturduğumuzda ‘ne demiş olabilir benim Peygamber’im’ diye ailece gündem yapalım. Bir kere, on kere, yüz kere düşünelim. Ne diyor Peygamber’im? Tirmizi yazılalı da

bin iki yüz sene oldu. Müslümanlar bunu camilerde dinliyorlar. Takvim yapraklarında da yazılı olabilir. Ama inşaallah bizim arsanın kenarından bugün geçecek diye umut ediyorum.

Kardeşlerim,

Peygamber aleyhisselam Efendimiz buyuruyor ki: "Beni yaratan Allah'a yemin ederim ki vahşi hayvanlar -yani köpek, domuz gibi hayvanlar- insanlarla konuşmadıkça kıyamet kopmayacaktır. Beni yaratan Allah'a yemine ederim ki insanlar giydikleri ayakkabının bağını konuşurmadıkça kıyamet kopmayacaktır. Beni gönderen Allah'a yemin ederim ki akşam adam eve gelecek kolu evde olup bitenleri ona haber verecek." "İnsan kolu konuşacak" mı diyor, "koluna taktığı gizli kamera olan bir cihaz mı konuşacak" diyor onu bilmiyorum. Teknoloji çok gelişmiş. Birileri birilerini kayıt ediyormuş. Aman Allah'ım ne keşif! Keşif henüz insanların kolları kayıt yapamıyor, dizleri kayıt yapamıyor. Bir insan dizi, kolu, organları nasıl kayıt yapar? Köpek havlar ama "senin çocuk okula gitmedi" diye babasına nasıl haber verebilir? Bu yol bizim arsanın ortasından geçiyor. Bir anlayabilsek bunu, Peygamber aleyhisselamın bizi yükseltmek istediği çitayı bir anlayabilseydik. Ufak tefek ses kayıtlarına takılıp kalmazdık zaten.

Mesele Peygamber aleyhisselamı nasıl ve ne kadar dinlediğimiz meselesidir. Ölümüne hazır bir insanız elhamdülillah. "Ölmeyecek" demiyoruz. Bela, musibet Allah'tan geldikten sonra zaten itirazımız yok. Hastalıklar, dertler bizimdir. İnsanız, doğumumuz bile bir çileyle oldu. Biz zor, sıkıntılı bir doğum olarak dünyaya geldik. Anamız bizi doğurdu, gözümüz ışık gördü diye bağırmaya başladık. Böyle bir mahlûkuz. Yok, buna itirazımız. Algılarkenki sıkıntıda itirazımız var.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz de bize öldükten sonra cennet ve cehennemi tarif ettiği gibi sırat köprüsünü de tarif ettiği gibi aynı şekilde bu dünya hayatında karşılaşacağımız şeyleri de tarif ediyor. Algılamamızı da düzeltiyor. Cennete, cehenneme imanımızı düzelttiği gibi. Kendisi yattığı bir hasırın izi mübarek yanaklarında çıkınca: "sana bir yatak yapsak ya Resûlullah" diye rica da bulunan dostlarına algılama dersi veriyor. Ne buyuruyor: " Bir ağacın altında dinlenmek için kalmış birisi değil miyim ben bu dünyada' diyor. Bir yolcu ağacın altında iki dakika dinleniyor. Değmez yatak yapmaya. Bu dünyada kalma mantığını öğretiyor. Ama hasır izi yanaklarında çıktığı için üzülen ashabına bu dersi veren Peygamber'in iman edenlerinin evlerinde dünyada ebedi kalmaya aday yatırımlar var. Fakirlik mefhumu bile değişti. Ayakkabısı olmayan değil fakir, üç ayda bir ayakkabı değiştiremeyeceğine fakir denmeye başlandı.

Bir dilim ekmek isteyene ekmek veremiyorsun "parasını ver" diyor. Çünkü ekmek parasıyla kek almak istiyor. Bu değişen algı başımıza düşen en büyük bombadır. Bu vehn bombası. Sen varil bombası, misket bombasını boşver. Kimin kapısında misket bombası patladıysa biiznillah şehit olarak Rabb'ine gitti. Ellerinde vehn bombası patlayanlar ise nasıl gidecekler Rabb'imize? Dünya sinek kanadı kadar değilken yüce putumuz haline geldi. "Ey dünya! Sana secde ediyorum" demiyor kimse ama daire, arsa, dükkân, mobilya, kıyafet, telefon söz konusu olunca dünya en büyük put.

Kardeşlerim,

İşte arsamızın göbeğinden geçen yol bu yoldu. Bunu anlayan nesiller ashabı kiram, selefi salihin -Allah onlardan razı olsun- becerip Rabblerinin huzuruna bu anlayışın etkisinde cennete aday olarak gittiler. Günahlarını bırakmak için Arafat'ta vakfeye durdular, oradan yeni günahlar peydah edip gelmediler. Bir hadis-i şerifi daha keşke binlerce kere Cuma Hutbesi olarak okusaydı imam efendiler. Sadece bu hadisi okusalardı inselerdi. Deselerdi ki: "Ey mü'minler, İmam Müslim'in Sahihî'nde rivayet ettiği bir hadisi okuyacağım size. İster anlayın ister anlamayın Peygamber Efendimiz buyur ki" deyip okuyup inselerdi. Bir hafta, iki hafta, üç hafta, beş hafta bir iki Müslüman da merak etseydi. "Bu her hafta Fatiha Suresi gibi okunuyor, ne demek bu ya" deseydi. Birimizin, ikimizin evinin önünden geçen bu yol, arsa fiyatımızı arttıracak ya da bizim arsa beş kuruluş etmeyecek hale gelecek istimplâk edecek diye düşünmeye sebep olsaydı bugün bu kaosu yaşamazdık. Ama Peygamber aleyhisselam cennetten, hurilerden bahsederken harika, şefaatten bahsederken de. "Zaten niye geldi ki etsin şefaatinin" diye düşünülüyor. Ama mesaj verip gittiğinde mesajı bir türlü bizim arsanın kenarından geçmiyor.

Kardeşlerim,

İmam Müslim'in iki bin sekiz yüz doksanınıca hadis-i şerifini Sahihî'nden okuyorum. Bir kere, yüz kere, iki yüz kere. Bilhassa biz ve bilhassa elli senedir Yahudi'nin silahlı, despot zulmü altında kalan ama buna rağmen hala Yahudi'ye karşı bile birleşemeyen Filistin'deki kardeşlerimiz küfür dinlisiyle, dinsiziyle, Hıristiyan'ıyla Yahudi'siyle birleşip bombalarla imha etmeye geldiği halde hala tek kelime olamayan mü'min kardeşlerimiz, şu topraklarda laiklik zulmüne karşı amansız bir var olma mücadelesi verildiği halde kişisel ve grup menfaatini bir günlüğüne dahi bırakamayan mü'min kardeşlerimiz! Şu köylerinin ortasında yapılacak havaalanının arsalarını ne hale getireceğini bir düşünebilseler. Ne istimplâk ediyor, neresi değer kazanıyor bir düşünebilselerdi.

Kardeşlerim,

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz İmam Müslim'in rivayet ettiği bu hadisi şerifte buyuruyor ki: "Allah'tan üç şey için dua istedim, duamın kabulünü istedim. Birinci ve ikinci isteklerimi kabul buyurdu. Üçüncüsünü istedim onu kabul etmedi" buyurdu. Zihinlerimizi Peygamber aleyhisselamın önüne kaydıralım. "Ben Arafat'ta dua ettim, Kâbe'nin duvarına yapışıp dua ettim kabul olmadı" demiyor bir Müslüman, rahmetellil âlemin olan ve meleklerin kapısında yığılıp kaldığı Allah'ın "dağları altın olarak eritip önünde akıtayım" dediği Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem konuşuyor. "Üç istekte bulundum Allah'tan" diyor "üç şey için dua ettim. Birincisini kabul etti, ikincisini kabul etti, üçüncüsünü kabul etmedi." Kabul etmediği şey neymiş biliyor musunuz? Demiş ki: "Rabb'im Ümmet'imine birbirine kırdırılmasına izin verme!" Düşman gelmesin değil, mü'minler birbirleriyle kavga edip birbirini kırmassınlar. Böyle dua etmiş. Bizim Türkçemizle yani "mü'minler parça parça olmasınlar" diye dua etmiş. Miraç görmüş Peygamber'in bu duası kabul olmamış arkadaşlar. **فَمَنْعَهَا** "bunu reddetti Allah" buyuruyor. Reddetti bunu. Tekrar kim kimden ne istedi, üç soruyu tekrar düşünelim. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Sidretü'l Münteha gördü. Allah'tan Ümmet'inin gruplara parçalanmamasını istemiş, **فَمَنْعَهَا** "bunu reddetti" kabul etmemiş Allah.

“Vay be demek onun için ihtilaflar varmış, onun için Filistin'de de Müslümanlar anlayamıyorlarmış onun için bu tarikatın müritleri öbür tarikatındakini sapık görüyormuş, bundan olmuş” sakın kimse demesin. Böyle değil. Böyle anlarsak büyük bir iftira ile Peygamber’i kuşatmış oluruz. Bu ne gibi biliyor musunuz? "Allah'ım! Benim Ümmet'imden kimse ölmesin, hep yaşasın" diye bir dua etse "böyle bir dua olmaz ey Peygamber, ölmedikten sonra niye gönderdik ki dünyaya, onlar yaşayacaklar, ölecekler, hesaba çekeceğiz" diye reddedilecekti bu dua, böyle bir dua yok. Ama olsaydı o zaman: “niye sen Peygamber gönderdin, madem ölmeyecek, hesaba çekilmeyecek bunlar” denirdi. Aynı şekilde Peygamber aleyhisselam Efendimiz: "benim Ümmet'im gruplara bölünmesin, birbirlerini kırmassınlar" diye dua edince reddedildi. Niye? Çünkü ölüp dirilmeyi bu dünyada var olmanın gereği olarak gördüğü gibi Peygamber aleyhisselamın mü'minin mü'minle cedelleşmemesini de ölüp dirilmek kadar büyük bir imtihan konusu olarak görsün istiyor Allah.

Mü'minin mü'mine "Allah sana hidayet nasip etsin, bizim gruptan değilsin" demesinin mü'minin mü'mini silahla öldürmesi kadar büyük bir cinayet olduğunu Allah Teâlâ anlasın istiyor. "Ümmeti Muhammed" yerine "biz" diyen, dili kuruyasınca lanetli bir söz söylediğini anlasın istiyor Allah Teâlâ. “Müslümanlar” demek yerine "bizim gazetemizi okuyanlar" dediğin zaman, bu Ümmet’i batırdığını, Peygamber duası ile bile kurtulamayacak kadar cürüm işlediğini anlatmak istiyorum.

Arsamızın kenarından geçen bu yolu bin iki yüz seneden Sahihi Müslim'den niye alıp da arsamızı değerlendirmedik, bunu tekrar düşünmemiz gerekiyor. Ümmet’in parçalanmasına, gruplara bölünmesine, çocuklarının birbirlerine selam vermeyecek hale gelmelerine yatırım yapanlar Muhammed aleyhisselamın duasıyla paklanamayacak kadar vahim bir cinayet işlemektedirler. Ümmeti Muhammed ve camilerimiz, Kur'anımız dışında büyüklerinin yazdığı kitapları kaynak olarak bize sunanlar, Kâbe'nin dışında sarılacağımız başka bir yön bize gösterenler, Müslüman kelimesi dışındaki ilave bir isimle anılmakta sakınca görmeyenler, bir gün Peygamber aleyhisselam onlar için elini kaldırıp dua etse bile kurtulamayacakları bir bataklıktadırlar. Çünkü "böyle olmasın" dedi Peygamber aleyhisselam. Bu isteği Allah reddetti. Neyle imtihan edecek ki o zaman? Bu Ümmet’in demek ki Peygamber torpiliyle bile hallolmayacak kadar ağır en büyük imtihanı; Ümmet’in yavrularının birbirlerine kırdırılma imtihanıdır.

Bunu Yahudi yaptığı zaman da melundur. Ümmet’in çocuklarını aynı camide namaz kılamaz hale getirmeyi becerenler de Yahudi kafalı lanetlidirler. Bu yol bizim arsanın kenarından geçti. Arsamızın paftasını filan bilmediğimiz için herhalde bu yolun kıymetini anlayamadık.

Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed. Ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.
Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.